

tethed i Behandlingen af Funktionærerne under disse forskellige Etater, hvad der altsaa er denne Kommissions Opgave, det er netop det, som er blevet paakrævet fra de Herrer Side, selv fra de Herrer Socialdemokraters. Det er netop det, de have anført som det stærkeste Argument for deres Krav paa Huslejetillæg, at det havde andre Etater, men det havde Jernbaneetaten ikke, og Ensartethed skulde der dog til. Jeg er mere end en Gang bleven udtrykkelig opfordret til at foranledige, at man tog under Overvejelse Forandringer i de gældende Love, hvorefter der kunde komme Ensartethed til Stede. Dette er sket; denne Opfordring er tagen til Følge, og saa kommer man her, ligesom den er tagen til Følge, og kaster ind i Kommissionens Overvejelse deraf en Foregriben af alt, hvad den skulde overveje, og af det Resultat, hvortil den skulde komme. At Regeringen ikke kan være med dertil, maa de Herrer jo kunne sige sig selv. Lad mig da ogsaa, mine Herrer, minde om, at et socialdemokratisk Blad, „Nordjyllands Socialdemokrat“ for Mandagen den 17. December, ligesom denne Kommission var bleven nedsat, i en ledende Artikel med Overskriften: „En udstrakt Haand“, netop udtaler sin Glæde over det, Regeringen der havde gjort. „Der er en Dag i forrige Uge uventet sket noget, som kun kan betegnes som en udstrakt Haand fra Trafikministeriet til Jernbanemændene“, saaledes skrives der i dette socialdemokratiske Blad. Det kommer videre ind paa en Advarsel, en særlig herpaa begrundet alvorlig og indtrængende Advarsel til sine Meningsfæller mod overhovedet at tænke paa Obstruktion; men det er et Spørgsmaal, som jeg ikke skal dvæle ved, om den Ting tror jeg, at der fra min Plads skal tales saa lidt som muligt — *handles*, hvis det behøves.

Naar jeg siger, at man ved at vedtage det Ændringsforslag, som her er stillet fra Mindretallets Side, vilde foregribe og vilde kaste Sten i Vejen for de Overvejelser, som denne Kommission nu allerede er i Gang med, saa behøves der heller ikke noget klarere Vidnesbyrd derfor end den Protest, der, som allerede før omtalt, er indkommen fra en af de store Etater, der er Tale om — det er en anden end Jernbanerne — nemlig fra Postvæsenet. De protestere imod at give Jernbanefunktionærerne noget nu ud fra den Forudsætning, at disse skulde være ringere stillede end Postbudene, idet Postbudene hævde,

at det netop er dem, der staa tilbage for Jernbanefunktionærerne. Hvad Mening er der saa dog i nu at ville gribe ind her og kaste dette ganske vilkaarlige Forslag om et Tillæg ud til Jernbanefunktionærerne! Dette kan man jo kalde en formel Grund for mig til at modsætte mig dette Forslag. Jeg mener nu, at den er af reel Natur; men om Ord skal jeg ikke strides. Det er dog ikke, fordi der ikke ogsaa kan anføres vægtige, i enhver Henseende reelle Grunde mod det Forslag, som her foreligger. Jeg vil nødtig komme for dybt ind derpaa, fordi jeg ønsker at stille mig loyalt overfor det Kommissorium, Regeringen har udstedt, og som jeg nys har nævnt; men dertil hører, at man ikke binder sig paa Forhaand, og ogsaa, at man ikke udtaler de Betænkeligheder, man paa et eller andet Punkt kunde have overfor de Ting, som nu en Gang ere givne under Kommissionens Overvejelser, og hvor man derfor rettest bør afvente dens Betænkning, inden man tager sit endelige Standpunkt. Saaledes mener jeg, at man altid bør stille sig overfor en Kommission, man selv har været med til at nedsætte, og overfor de Mænd, som man selv har villet skulde overveje Sagen. Jeg skal derfor indskrænke mig til at dvæle et Øjeblik igen — jeg omtalte det ogsaa i Fjor — ved nogle af de urigtige Paastande, som atter og atter, hvor ofte de end slaas ned, fremføres til Forsvar for det Ændringsforslag, Mindretallet har stillet. Det er desværre under Forhandlingerne her — jeg skal slet ikke komme ind paa, hvad der er sagt udenfor denne Sal af mere eller mindre ubevidste Usandheder, jeg skal blot holde mig til, hvad der er kommet frem her; thi det, det for mig gælder om, er at berigtige ærede Medlemmers Misforstaaelser. Jeg tvivler selvfølgelig ikke om, at hvor usandfærdigt det er, hvad her er kommet frem, saa er det dem ubevidst, som her have fremsat det. Naar saaledes den ærede Ordfører for Mindretallet, det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) kom med den Udtalelse, at man, efter ved Loven af 1902 at have givet de underordnede Funktionærer i andre Etater Huslejegodtgørelse, ved Loven af 1903 tog det fra dem i Jernbaneetaten, som havde haft det før — jeg tror, det var saaledes omtrent det ærede Medlems Udtalelse lød; — saa er derved det at erindre, mine Herrer — jeg undser mig næsten ved nu atter at gentage det —, at det Forslag, der her foreligger, og som de Herrer ville have os til